

[Miljøministeren]

således, at der kun findes én løsning på alle disse problemer, for der er selvfølgelig forskellige interesser involveret i næsten hver eneste miljø sag her i landet.

Men når det er sagt, må jeg til gengæld også sige, at det er lykkedes betydelig bedre, end vi dengang i 1973 troede, at få hele lovgivningen til at virke og også at opnå resultater. Vi har dog ikke opnået resultater, der betyder, at vi i dag kan sige, at vores indsats har bevirket, at alt omkring os – det fysiske miljø – er i fuldkommen orden fra nu og af og i al evighed.

Hr. Dræbye var inde på, at det var nødvendigt, at befolkningen – at folket, hvis man kan bruge den betegnelse – forstod, hvad det var, vi foretog os med de indgreb, og hvad vi foretog os med de udgifter, som vi på andres vegne har ladet afholde, og hvorledes vi med meget store investeringer på mange områder har opnået et betydelig bedre resultat i dag, som alle har en mere positiv holdning til.

Det var uhyre vigtigt – og det var en af de meget vigtige sider ved miljøreformen, da den i sin tid blev fremlagt her i folketinget – at der var en folkelig opbakning. Der måtte i og for sig også være mulighed for, at man lagde beslutningerne, tilsynet og tilladelserne ud til de folkevalgte.

Det betyder jo, at vi i dag kan sige, at der er en anelse forskel imellem de forskellige kommuners og de forskellige amters vurderinger af måske samme sagsforhold. Deri er der ikke noget ejendommeligt, og der er heller ikke noget forkert i det, såfremt vi kan sige, at der er nogle hovedsynspunkter, som vi hele tiden får tilgodeset, når det gælder om at bedre miljøet generelt.

Næsten alle ordførere har været inde på spørgsmålet om klageberettigelsen, og flere har været inde på: hvem er egentlig med, hvorfor har man valgt nogle ud, og hvorfor har man udskudt andre? Det er en meget vigtig nyskabelse i miljøloven, at nogle landsdækkende organisationer får klageberettigelse. Hidtil har de omkringboende kunnet klage, og det har givet mulighed for, at lokale miljøproblemer kunne komme frem til en ankeinstans, hvis ikke de var løst til de berørtes fulde tilfredshed. Men der har været nogle sager, hvor det har været umuligt at finde klageberettigede efter vores hidtidige definition. Vi har set det f.eks. for vandområder og vandløb, hvor der ikke direkte har

været en privat interesse inde i billedet. Her har det været vanskeligt at se, hvem der egentlig var klageberettiget.

Når jeg har foreslået de landsdækkende organisationer, som jeg har i dette tilfælde, er det ikke, fordi disse organisationer er bedre og pænere end andre, men det er, fordi de virkelig har en stor, landsdækkende tilslutning, og de har en generel holdning, der svarer til den holdning, som er nedlagt i miljøloven. Det må være rimeligt at forvente, at hvis en sådan organisation kommer med en klage, så er der en vis reel baggrund for denne klage. Det er ikke således, at man klager – havde jeg nær sagt – blot fordi der er en mulighed for at klage over et eller andet.

Der er flere af ordførerne, der har været inde på, at det måske vil bevirke, at man vil få betydelig flere klager, end man har fået hidtil. Jeg tror nok, vi vil få nogle flere klager, men jeg tror ikke, det bliver ret mange. I forhandlingerne med organisationerne har disse hidtil været meget ansvarsfulde i deres adfærd, og de har også ved de aftaler, vi har truffet, og i de forhold, vi har behandlet i fællesskab, vist megen ansvarlighed, så jeg tror ikke, der vil komme det voldsomme antal klager, der vil forrykke hele vores miljøbehandling herhjemme eller drukne os i sager.

Flere har været inde på spørgsmålet om miljøankenævnet. Det er rigtigt, som hr. Waldorff siger, at i det forslag, som socialdemokratiet fremsatte allerførst i 1972, var der ikke noget miljøankenævn, men da socialdemokratiet ikke dækker samtlige 179 medlemmers opfattelse, må vi forhandle os frem med andre, der repræsenterer andre synspunkter og andre opfattelser. Jeg skal ikke værdisætte dem som dårligere eller bedre, men kun sige, at det må være en opgave for ethvert parti, der føler et ansvar for miljøet, at indgå i en forhandling for at nå et resultat. Alternativet ville være, at der ikke var nået noget som helst, hvis vi ikke forhandlede om tingene.

Det er således, miljøankenævnet blev skabt, og siden har der i dets funktion ikke været afgørelser, der kunne siges at være kritisable eller betænkelige, hverken i den enkelte sag eller generelt, således at man kunne sige: dette nævn virker ikke som det sagkyndige nævn, som vi gik ud fra det skulle være, da vi etablerede det. Mine erfaringer – og jeg tror næsten alles erfaringer – har været, at